

Zločin u Čelijama

Izvještaji sa suđenja

6. svibnja 2010. godine – čitanje optuženice, izjašnjavanje o krivici, davanje obrane

Postupak su pratile: Veselinka Kastratović i Melanija Kopic iz Centra za mir, nenasilje i ljudska prava iz Osijeka, Mirjana Lazić iz Fonda za humanitarno prvo iz Beograda.

Predmet je ustupljen Tužilaštvu za ratne zločine Republike Srbije.

Postupak pred sudbenim tijelima RH:

Županijsko državno odvjetništvo iz Vukovara podiglo je optužnicu protiv opt. Darka Radivoja, br. K-DO-12/02 od 5. ožujka 2003. godine, zbog kaznenog djela ratnog zločina protiv ranjenika i bolesnika iz čl. 121. OKZ RH.

Rješenjem izvanraspravnog vijeća Županijskog suda iz Vukovara, br. Kv-2/07, od 9. siječnja 2007. godine, odlučeno je da će se optuženiku suditi u odsutnosti. Županijsko državno odvjetništvo iz Vukovara uložilo je žalbu na citirano Rješenje, navodeći da nisu ispunjeni uvjeti za suđenje u odsutnosti optuženiku u smislu čl. 305. st. 5. ZKP, i to iz razloga što je suđenje u odsutnosti zaprjeka i smetnja za mogućnost pokretanja kaznenog postupka u zemlji gdje se optuženik nalazi i čiji je državljanin, što ugovori o pružanju pravne pomoći u kaznenim stvarima isključuju izvršenje presude druge strane ako je suđenje bilo u odsutnosti, ponavljanje postupka na štetu osobe koja je oslobođena pravomoćnom presudom nije moguće, a suđenje u odsutnosti je u suprotnosti s pravom na pravično suđenje.

Vrhovni sud RH, rješenjem br. I-Kž.107/07, od 11. prosinca 2007. godine, prihvatio je žalbu državnog odvjetnika te je ukinuo prvostupanjsko rješenje o suđenju u odsutnosti.

Rješenjem izvanraspravnog vijeća Županijskog suda u Vukovru, br. Kv-15/08, od 12. veljače 2008. godine odbijen je prijedlog predsjednika vijeća iz predmeta Županijskog suda u Vukovaru br. K-9/03 za suđenje u odsutnosti optuženiku kao neosnovan.

Postupak pred Višim sudom u Beogradu:

Nakon što je Predsjednik vijeća objavio sastav vijeća i predmet glavne rasprave te predstavio stranke i sudionike postupka, Zamjenik Tužitelja za ratne zločine Republike Srbije pročitao je optužnicu, koje je to Tužiteljstvo podiglo dana 11. ožujka 2010. godine protiv opt. Darka Radivoja, zbog kaznenog djela ratnog zločina protiv ratnih zarobljenika, iz čl. 144. KZJ.

Obrana optuženog

Opt. Darko Radivoj zvani „Gurgula“, rekao je da je razumio optužnicu, da se ne osjeća krivim za djelo koje mu se stavlja na teret.

Optuženik je iznio svoju obranu rekavši da u cijelosti ostaje kod iskaza koji je dao u istrazi. Rekao je da oštećenika Marijana Pleteša ne poznaje, nikada ga nije vidio. Kritičnog dana, 20. studenoga 1991. godine bio je u Tenji. Ne zna točno datum kada je kod pustare Seleš došlo do sukoba Srba i Hrvatske vojske. Zapovijed za odlazak u napad na pustaru izdao je optuženikov zapovjednik Branko Grković. U borbi je ranjen njegov kolega Momčilović, koji je odvezen u ambulantu u Tenji. Osim Momčilovića nitko drugi nije ranjen. Borbe kod pustare su bile tijekom prijepodnevnih sati. Toga dana Srbi su htjeli ići u napad na Antunovac, no, stali su kod Seleša. Poslijepodne se optuženik vratio u stanicu milicije u Tenji i sa grupom kolega milicajaca išao u posjetu ranjenom kolegi Momčiloviću, koji je ležao u ambulanti, previjen.

Optuženik nije čuo da je kritične zgrade u borbi kod pustare Seleš netko od hrvatskih vojnika zarobljen. Dok je on bio u stanici milicije u Tenji niti jedan zarobljenik nije doveden. Rekao je da je krajem studenoga 1991. godine otišao u Srbiju, u Pančevo, gdje je živjela njegova djevojka.

Za Branka Stjepanovića optuženik je rekao da ga poznaje. Branko Stjepanović radio je u policiji i prije rata. Nakon što su Branko Grković, optuženik i još tri osobe osnovali stanicu milicije u Tenji, Branko Grković zamolio je Branka Stjepanovića da im se pridruži kao iskusni policajac. Optuženik je rekao da je Branko Stjepanović bio sklon konzumiranju alkohola, da je u miliciji u Tenji uvijek bio u dežurnoj službi, nije išao u akcije. Vidio ga je i kontaktirao sa njim i prije i nakon kritičnog događaja. Optuženik je sa Brankom Stjepanovićem imao i ranije sukob, kao i sa njegovim malodobnim sinovima. Rekao je da su sinovi Branka Stjepanovića imali grupu mladića od 14 – 15 godina starosti koja je pravila izgrede, htjeli su se dokazati. Tako su 1993. godine ranili Predraga Rusića. Stoga je optuženik upozorio Branka Stjepanovića da smiri sinove.

Na pitanje Predsjednika vijeća da u spisu postoje podaci da je optuženik prije kritičnog događaja ulazio u hrvatske kuće, optuženik je rekao da je kao milicajac ulazio u sve kuće. Naveo je slučaj kada je ranjen. Kada su došli u kuću jednoga Hrvata provjeriti ima li radio stanicu, taj ga je Hrvat udario satarom. Optuženik je rekao da je išao na šivanje u bolnicu koja je osnovana u Veri. Iako ga je Hrvat napao on ga nije dirao.

Predsjednik vijeća predočio je optuženiku da su Miroslav Momčilović i Jovan Rebrača rekli da je otjeran iz milicije. Optuženik je rekao da to nije točno, da je samoinicijativno otišao u siječnju ili veljači 1992. godine, jer je trebao početi igrati nogomet u NK „Dinamu“ iz Pančeva.

Optuženik je rekao da je oružani sukob u Republici Hrvatskoj počeo 4. ili 5. svibnja 1991. godine u Borovo Selu. Na Tenju je prvi napad Hrvatske vojske bio 29. lipnja 1991. godine, na kuću obitelji Radaković. Oko 19.30 sati je optuženik sa grupom mještana otišao braniti tu obitelj. Optuženik je 1990. godine bio na odsluženju vojnog roka u Požarevcu. Na TV je gledao svoje selo i barikade. Tada je tražio da ga puste kući. Mještani Tenje su zbog straha od hrvatskih redarstvenika čuvali usjeve od paleži, svoje kuće, držali su seoske straže. Po povratku kući optuženik se uključio u Srpsku demokratsku stranku, u prosincu 1990. godine. Nakon što su oformili miliciju u Tenji optuženik je išao po oružje u Sombor. Dio oružja dobili su od Željka Ražnatovića Arkana, koji im je donio i prve uniforme, maskirne. U Tenji su, osim milicije, bili TO, Arkanovci, Šešeljevci, Vukovci, rezervisti, dobrovoljci, JNA, ... Optuženik je bio naoružan, u početku je imao „Tomson“ i pištolj, poslije je imao automatsku pušku. U Tenji je zapovjednik sela bio Jovan Rebrača. Optuženik je čuo da su Jovan Rebrača i Željko Ražnatović Arkan imali sukob. Željko Ražnatović Arkan protivio se vlasti, a Jovan Rebrača je tražio red.

O sudbini Marijana Pleteša ne zna ništa. Za tog je čovjeka prvi put čuo na sudu. Tvrdi da je „notorna laž“ da ga je on ubio u Čelijama.

8. lipnja 2010. godine – dokazni postupak

Postupak su pratile: Veselinka Kastratović i Melanija Kopic iz Centra za mir, nenasilje i ljudska prava iz Osijeka, Mirjana Lazić iz Fonda za humanitarno prvo iz Beograda.

Svjedočenje Jovana Rebrače

Svjedok je iskaz dao u istrazi dana 2. srpnja 2009. godine. Na današnjoj raspravi je rekao da su 1990. godine bile pripreme za izbore u Republici Hrvatskoj. Srbi su bili uznemireni nakon što je u travnju 1990. godine na izborima pobijedio HDZ. U lipnju 1990. godine u svjedokovu kuću su došli sveštenik Todor Katić i Nemanja Jovčić, predložili su mu da bude predsjednik SDS-a. Prijedlog ga je začudio, jer je u to vrijeme radio u policiji, potpisao je lojalnost, prihvatio je šahovnicu. Rekao je da su osnivači SDS u Tenji bili Žarko Čubrilo, Jovica Vučenović i Nemanja Jovčić. Kasnije je za predsjednika izabran dr Mladen Hadžić. Dana 30. svibnja 1991. godine u Tenji su Hrvati obilježavali prvu godišnjicu Dana državnosti. Dana 29. lipnja 1991. godine naoružani civili Hrvati (svjedok je rekao da su se Hrvati naoružavali od siječnja 1991. godine, a nakon toga su se i Srbi naoružali), izvršili su napad na kuću Željka Radosavljevića, u kojoj se sklonila obitelj Radaković. Nekoliko Srba je išlo u pomoć toj obitelji, kako bi se izvukli iz kuće. U Tenju je došla policija s bojnim kolima.

Srbi su 1991. godine sklonili djecu u Srbiju ili u sela oko Vukovara, prema granici sa Srbijom, kod rodbine. Svjedok je od ožujka 1991. godine bio aktivniji u organiziranju obrane u Tenji. Pozvan je u Beograd u Državnu bezbjednost, kod Radoslava Kostića. Tamo je upoznao Jovicu Stanišića. Ponudili su mu rješenje o primitku na posao. Rekli su mu da će do sukoba u Hrvatskoj sigurno doći, stoga on treba organizirati obranu i spasiti srpski narod. Načelno je to prihvatio, no, nije prihvatio rješenje o primitku na posao. Nakon toga povezao se sa Srbima u Tenji, dr Mladenom Hadžićem, Gostimirom Rajićem, koji su se organizirali po kvartovima. Štab je bio u kući Mirka Štrbca. U svibnju su ga zvali u štab, gdje su bili Mirko Štrbac, jedan čovjek iz KOS-a. Rekli su mu da je Nacionalno vijeće za Slavoniju, Baranju i Zapadni Srijem odlučilo da se formira TO Tenja, da je svjedok komandant TO Tenje.

Dana 30. lipnja 1991. godine u poslijepodnevnim satima svjedoka je zvao gradonačelnik Osijeka g. Zlatko Kramarić. Predlagao je da se nešto napravi da se situacija u Tenji smiri. Svjedok je bio u štabu TO u Tenji. U 8.00 sati telefonom ga je zvao Boro Ivanović, komandant garnizona bivše JNA u Osijeku, prenio je svjedoku poziv osječkog Gradonačelnika da netko iz Tenje dođe u Osijek. Svjedok nije želio ići u Osijek. Ponovo ga je zvao Boro Ivanović, zvao je da dođu u komandu garnizona bivše JNA ili u bivši Dom JNA. Svjedok je predlagao susret na pola puta, u jednom objektu bliže Tenje. Čuo je da je odlučeno da u Tenju dođe načelnik PU osječko baranjske iz Osijeka, Josip Reihl Kir. Svjedok je izvijestio Srbe da će u Tenju doći Josip Reihl Kir iz Osijeka, da ga propuste. Barikade koje su podignute prethodne noći su uklonjene. Na sastanku sa Josipom Raihl Kirom, koji je održan u školi u Tenji, bili su: Mirko Tubić, dr. Mladen Hadžić, Milan Knežević, Mile Jajić, Đuro Podunavac. Svjedok nije bio na tom sastanku, bio je na obilasku straži u Tenji. Nakon toga sastanka Josip Reihl Kir (kao i Goran Zobundžija, Milan Knežević i Mirko Tubić) uputio se u Osijek, na sastanak sa gradonačelnikom. (tada su ubijeni na cesti Josip Reihl Kir, Goran Zobundžija i Milan Knežević, teško je ranjen Mirko Tubić).

Napad na Orlovnjak i Seleš bio je 20. studenoga 1991. godine. Tu akciju vodila je bivša JNA, kao pripremnu za jednu veću akciju, a to je napad na Laslovo i Ernestinovo. Bio je plan (sačinjen od bivše JNA) da se grupa izviđača bivše JNA i TO iz Tenje ubace na taj teren. U napadu na pustare Orlovnjak i Seleš od pripadnika milicije iz Tenje sudjelovali su: Branko Grković, Dušan Šimić, Podbarac, još neki. Svjedok je rekao da je možda bio i opt. Darko Radivoj, ali on to ne zna. U Divošu su Srbi imali problema, jer je hrvatska vojska napadala sa jednom tenkovskom jedinicom. Napad na Seleš je kratko trajao, akcija je završena do ranog poslijepodneva. Pred večer u štabu TO u Tenji, svjedok je telefonom razgovarao sa Brankom Grkovićem, komandrom milicije u Tenji. Branko Grković je rekao svjedoku da je zarobljen hrvatski vojnik te ga pozvao da dođe u stanicu milicije, koja se nalazila u jednoj privatnoj kući u Tenji. U stanici milicije je vidio da zarobljeni čovjek sjedi.

Razgovarao je s tim zarobljenikom, pitao ga je odakle je. Zarobljenik mu je rekao da je iz Krapine, da je mobiliziran. Vidio je da je taj čovjek ranjen u nogu. Liječnik koji je tu bio previo je nogu čovjeku i rekao da ranu treba obraditi, no da to mora biti u Veri u priručnoj bolnici. Stoga je svjedok rekao Branku Grkoviću da se toga čovjeka preveze u Veru. Ne zna što se sa tim čovjekom događalo kasnije. Čuo je da je ubijen u jednoj kavani, ali se ne sjeća tko mu je rekao da je ubijen.

Za opt. Darka Radivoja svjedok je rekao da je više puta sa njim razgovarao. I sa Brankom Grkovićem je razgovarao o optuženikovu ponašanju. U periodu od 1. do 7. srpnja 1991. godine u Tenji je vladala panika. Noću se pucalo po kućama preostalih Hrvata. U mjestu se pojavila „samozvana milicija“, pa su morali organizirati pravu miliciju. Svjedok je pozvao Branka Grkovića, koji je ranije radio u miliciji. Rekao mu je da se ustroji milicija kako bi se spriječile pljačke i pucanja. Branko Grković je pozvao iskusne milicajce, ali je u miliciju uključio i dio tih mladića koji su se sami organizirali. Za optuženika je rekao da je volio popiti, o čemu je sa optuženikom razgovarao i Branko Grković. Svjedok je rekao da je po njegovim saznanjima opt. Darko Radivoj izbačen iz milicije. To mu je rekao Branko Grković. Spomenuo je da je nakon ubojstva Steve Bačića i Mate, od Branka Grkovića čuo da se za ta ubojstva sumnjiči opt. Darko Radivoj zvani „Gurgula“. Spomenuo je i ulaske u kuće, pljačke stanovnika, za što je svjedok od milicije čuo da je u tome sudjelovao optuženik i još neke osobe.

Opt. Darko Radivoj pitao je svjedoka tko je prvi osnovao miliciju u Tenji. Nabrajao je Uzelca, Grkovića, Smoljanića, sebe.

Branitelj je prigovorio da je svjedok u svom današnjem iskazu iskazivao i o okolnostima koje nisu predmet ove optužbe.

Svjedočenje Miroslava Momčilovića

Svjedok je dao iskaz istražnom sucu dana 22. lipnja 2009. godine. Na današnjoj raspravi je rekao da je kritičnog dana, 20. studenoga 1991. godine, bio u miliciji, u akciji na Seleš je bio ranjen u nogu. U miliciji je bio od osnivanja milicije u Tenji. Misli da je u miliciji od prvog dana bio i opt. Darko Radivoj. Stanica milicije u Tenji formirana je u desetak dana. Milicajci su imali prvo maskirne zelene uniforme, od naoružanja je imao kako tko. Svjedok je imao automatsku pušku.

Kritičnog dana, u napadu na Seleš, nakon okončanja borbi, u povlačenju, svjedok je ranjen od mine. Vojnom prvom pomoći je odvezen u ambulantu u Tenji, gdje ga je previla dr. Dušanka Kokić. Ubrzo nakon toga prvom pomoći je odvezen u priručnu bolnicu u Veri, gdje mu je liječnik izvadio geler iz noge. Nakon toga odvezen je u Pokrajinsku bolnicu u Novi Sad.

U ambulanti u Tenji je vidio liječnika i medicinsku sestru, ne sjeća se je li u ambulanti bilo još koga. Ne sjeća se da su ga u ambulantu došli vidjeti kolege milicajci. Na današnjoj raspravi prvi put je čuo ime Marijan Peleš, ne zna za sudbinu oštećenika.

Predsjednik vijeća izvijestio je stranke i sudionike postupka da su svjedoci, koji su bili pozvani za 9. lipnja 2010. godine, izvijestili Sud da ne žele doći u Srbiju, da će svoj iskaz dati video linkom. Stoga je ročište određeno za 9. lipnja 2010. godine u 9.30 sati odgođeno.

Nova ročišta za glavnu raspravu zakazana su za dane **28. i 29. rujna 2010. godine** sa početkom u 9.30 sati.

28. rujna 2010. godine – dokazni postupak

Svjedoci su davali iskaz u sudnici br. 65 Županijskog suda u Osijeku, odakle je uspostavljen videolink sa Višim sudom u Beogradu. U sudnici Županijskog suda u Osijeku nazočni su bili: istražni sudac Miroslav Rožac, zapisničarka Sanja Bunoza, informatičar Marko Rogić. Postupak su pratili: Veselinka Kastratović i Melanija Kopic iz Centra za mir, nenasilje i ljudska prava iz Osijeka.

Svjedok Branko Stjepanović (iskaze je dao 2003. godine na Županijskom sudu u Vukovaru i 2009. godine na Županijskom sudu u Osijeku)

Kritičnog dana, u studenome 1991. godine, svjedok nije sudjelovao u borbi na Selešu i Orlovnjaku, bio je u Tenji. Došao je u gostionu, gdje su bili Jovan Rebrača, Branko Grković i još puno osoba. Čuo je da se u ambulanti nalazi ranjenik koga treba prevesti u Bobotu u sabiri centar. Jovan Rebrača je pitao tko će prevesti ranjenika, s obzirom da nisu imali službeno vozilo. Svjedok se javio da će prevesti ranjenika svojim kolima (u to vrijeme imao je zelenog „Fiću“). U gostioni je bio i opt. Darko Radivoj, bio je naoružan automatskom puškom. Optuženik je rekao svjedoku da će ići sa njim i ranjenikom. U ambulanti, osim oštećenog Marijana Pleteša (ranjeni hrvatski vojnik), nalazio se i jedan ranjeni srpski vojnik Momčilović. Po oštećenika je došao u poslijepodnevnim satima. Svjedok i optuženik su vozili oštećenika. Oštećenik i optuženik sjedili su na zadnjem sjedalu, prednje desno sjedalo je bilo izvađeno iz „Fiće“. Kada su došli do groblja u Čelijama, koje se nalazi na kraju sela, oštećenik je rekao da mora obaviti malu nuždu i izašao iz auta. Za oštećenikom je izašao i optuženik, svjedok je ostao sjediti u vozilu. Nakon što su se udaljili od vozila svjedok je čuo kratki rafal, nakon čega je izašao iz vozila. Pitao je optuženika što je učinio, na što mu je optuženik odgovorio: „jedan ustaša manje“. Svjedok nije vidio trenutak kada je ubijen Marijan Pleteš, čuo je pucanj.

Nakon ubojstva ranjenog hrvatskog vojnika Marijana Pleteša svjedok i optuženik su se vratili u Štab TO u Tenji, već je bio mrak. Svjedok je izvijestio Jovana Rebraču o ubojstvu. Jovan Rebrača je rekao optuženiku: „Nisi trebao to uraditi“, na što je optuženik odgovorio: „Tko ga jebe“. Svjedok nema saznanja što je bilo s tijelom oštećenog Marijana Pleteša, drugi dan nije išao u Čelije.

Svjedoku su predloženi njegovi iskazi iz 2003. godine i 2009. godine, koje je davao na Županijskom sudu u Vukovaru i Županijskom sudu u Osijeku. Godine 2003. je rekao da su oštećenik i optuženik sjedili na zadnjem sjedalu u „Fići“. Godine 2009. je rekao da je oštećenik sjedio na prednjem sjedalu. Godine 2003. je rekao da mu je optuženik rekao da stane u Čelijama da mora obaviti malu nuždu. Godine 2003. je rekao da je po zapovijedi opt. Darka Radivoja došao u ambulantu po oštećenika. Godine 2009. je rekao da je po zapovijedi Jovana Rebrače, komandanta TO u Tenji, došao po oštećenog Marijana Pleteša. Predloženo mu je da je u ranijim iskazima detaljno opisivao način pucanja u zarobljenika za što je danas rekao da je čuo kratki rafal. Predloženo mu je da je 2003. godine rekao da je drugoga dana ujutro išao u Čelije vidjeti tijelo, no ono više nije bilo na mjestu gdje se kritični događaj zbio. Vidio je iskopanu jamu u kojoj su poslije sahranjena tijela žrtava iz Tenje.

Svjedok ne zna kojoj je paravojnoj jedinici pripadao opt. Darko Radivoj, no, tvrdi da nije bio pripadnik milicije. Kada mu je predloženo da su neki svjedoci rekli da je optuženik bio pripadnik milicije, svjedok je rekao: „Ja se toga ne sjećam“.

Svjedok je prije rata bio policajac, radio je u Osijeku. U miliciju „Krajine“ ušao je po njezinu nastanku. Sa optuženikom nikada nije bio ni u kakvom sukobu, stoga nema razloga osvećivati mu se. Čuo je priču da je optuženik ubio Bačića, ali tome nije bio nazočan. Svjedoku je predloženo da optuženik prigovara njegovim iskazima, jer tvrdi da je svjedok alkoholičar, na što je svjedok rekao da nije istina.

Branitelj optuženoga je prigovorio da je današnji iskaz svjedoka različit od iskaza koje je dao 2003. i 2009. godine.

Svjedok Zoran Danilović (iskaze dao 2003. godine u Županijskom sudu u Vukovaru i 2009. godine u Županijskom sudu u Osijeku)

Kritičnog dana, kada su vođene borbe za Seleš i Orlovnjak, svjedok je kolima hitne pomoći („Lada Niva“) dovezao oštećenog Marijana Pleteša u ambulantu u Tenji. Svjedoka je zaustavio jedan oficir bivše JNA i tražio da preveze ranjenika u ambulantu. Sa svjedokom su u vozilu bili oštećenik, koji je sjedio, bio je ranjen u nogu, i dvojica pripadnika bivše JNA. Kod ambulante je vidio pripadnike vojne i civilne policije. U ambulanti su bili dr Kokić, sestra, neki rezervisti. Oštećenik je primljen u ambulantu oko podneva, rana je obrađena, previjen je. Tko ga je preuzeo nakon toga svjedoku nije poznato. Nije znao za sudbinu oštećenog Marijan Pleteša, mislio je da ga je preuzela vojna policija. Kada je davao iskaz pred istražnim sucem Županijskog suda u Vukovaru čuo je da je Marijan Pleteš ubijen.

Kritičnog dana u ambulanti, osim oštećenika, bio je i ranjeni Momčilović, no, svjedok ne zna tko ga je dovezao u ambulantu. U ambulanti nije vidio niti svjedoka Branka Stjepanovića, a niti opt. Darka Radivoja. Zna da su svjedok Branko Stjepanović i optuženik bili pripadnici milicije, no, nisu mu poznate njihove funkcije u miliciji.

Svjedoku je predočeno da je 2003. godine rekao da su, nakon što je oštećeniku obrađena rana, iz ambulante dva vojnika, koji su bili sa njim u vozilu, izvela oštećenika držeći ga ispod ruku. Danas je rekao da ne zna što je bilo sa oštećenikom nakon što ga je obrađena rana u ambulanti. Godine 2003. svjedok je rekao da je sa njim u vozilu hitne išla jedna osoba, a danas je rekao da su išle dvije osobe. Predočeno mu je da su svjedoci Božidar Šalajić i Dušanka Danilović u svojim ranijim iskazima rekli da je svjedok bio sa oštećenikom sam u kolima hitne pomoći. Svjedok je rekao da ti iskazi nisu točni, da se u kolima nalazio sa oštećenikom i još dvije osobe. Predočeno mu je da je u ranijim iskazima rekao da je oštećenog Marijana Peleša iz ambulante odvela milicija, potom je govorio da su ga odveli pripadnici vojne policije, a danas je rekao da ne zna tko ga je izveo iz ambulante.

Svjedok Božidar Šalajić (iskaz dao 2003. godine u Županijskom sudu u Vukovaru i 2009. godine u Županijskom sudu Osijeku)

Kritičnog dana stajao je sa još par osoba u centru Tenje. Zoran Danilović je vozio kolima hitne pomoći ranjenika. Kada je došao do svjedoka usporio je. Svjedok je u kolima vidio ranjenika, sjedio je u zadnjem dijelu kola. U kolima hitne pomoći osim ranjenika i Zorana Danilovića nije bilo nikoga. Od Zorana Danilovića je čuo da je ranjenika našao u kanalu pokraj ceste, da je ranjen u nogu. Svjedok je vidio da je ranjenik mlada osoba, bio je u sivo-maslinastoj odori. Nakon toga Zoran Danilović je odveo ranjenika u ambulantu. Svjedok nema saznanja što se kasnije događalo. Kada je davao iskaze na Županijskom sudu u Vukovaru i Županijskom sudu u Osijeku čuo je da je taj ranjenik ubijen.

Poznaje optuženika, u kritično vrijeme rijetko ga je vidio u selu. Poznato mu je da je optuženik bio u „nekakvoj miliciji“. Nije čuo za pojedinačna ubojstva civila Hrvata u Tenji.

Opt. Darko Radivoj svim današnjim svjedocima postavio je jedno pitanje: jesu li u kritično vrijeme radile kavane u Tenji.

Novo ročište za glavnu raspravu zakazano je za dan **29. rujna 2010. godine u 9.30 sati.** Korištenjem video linka bit će ispitana svjedokinja Dušanka Danilović.

29. rujna 2010. godine – dokazni postupak

Svjedoci su davali iskaz u sudnici br. 65 Županijskog suda u Osijeku, odakle je uspostavljen videolink sa Višim sudom u Beogradu. U sudnici Županijskog suda u Osijeku nazočni su bili: istražni sudac Miroslav Rožac, zapisničarka Sanja Bunoza, informatičar Marko Rogić.

Postupak su pratile: Melanija Kopić i Nikoleta Poljak iz Centra za mir, nenasilje i ljudska prava - Osijek.

Svjedokinja Dušanka Danilović (iskaze je dala 2003. godine na Županijskom sudu u Vukovaru i 2009. godine na Županijskom sudu u Osijeku).

Svjedokinja je kritičnog dana u studenome 1991. godine bila u "civilnoj ambulanti". Na upit predsjednika vijeća pojasnila je kako je riječ o privatnoj kući, katnici, koja se u donjem dijelu sastojala od predvorja, verandice, hodnika, dnevne sobe i kuhinje. U dnevnoj sobi se nalazio krevet za pregled pacijenata. Nakon pregleda pacijent bi ili bio pušten kući ili bi išao dalje na kiruršku obradu. Kritičnog dana, svjedokinja se sjeća da je Zoran Danilović u "Ladi Nivi" dovezao ranjenog hrvatskog vojnika. Ne sjeća se tko je bio u autu sa Zoranom, no sjeća se da ga je Zoran uveo. Hrvatski vojnik bio je ranjen u petu i tom prilikom su mu očistili i previli ranu te dali cjepivo protiv otrovanja. Poslije toga ga je preuzela policija, ali ona ne zna je li to bila civilna ili neka druga. Sjeća se da se radilo o više osoba, ali se ne sjeća o kojim je osobama riječ i gdje su ga odveli.

Zamjenik Tužitelja za ratne zločine Republike Srbije predočio je svjedokinji iskaze koje je dala 2003.godine pred Županijskim sudom u Vukovaru te 2009.godine pred Županijskim sudom u Osijeku, u kojima je svjedokinja iskazivala odakle je ranjeni hrvatski vojnik. Danas je rekla kako zna samo da je vojnik iz Zagorja, ali ne zna iz kojeg je mjesta. Na daljnji upit zamjenika Tužitelja, svjedokinja je rekla kako ne poznaje Darka Radivoja. Poznaje mu oca, jer je živio u ulici njezine svekrve, ali Darka Radivoja nije nikad upoznala.

Na upit branitelja optuženika da li je još netko bio u vozilu kada je dovežen zarobljenik, svjedokinja je rekla kako ona to ne zna jer su ranjenika uveli u ambulantu, a ona vozilo nije vidjela. Na upit da li je pored Zorana Danilovića bio još netko iz policije svjedokinja je rekla kako se ne sjeća i kako ne može nikoga imenovati.

Na upit predsjednika vijeća da li je u ambulanti bio još koji ranjenik svjedokinja je rekla kako ona to ne može reći jer se ne sjeća. Sjeća se da je bio neki ranjenik, ali se ne sjeća kada. Na upit da li je u to vrijeme postojao vojni stacionar, svjedokinja je rekla kako je postojao i da se nalazio preko puta civilne ambulante te da su u istom o ranjenicima brinuli vojni liječnici i da su to većinom bili muškarci.

Zapažanja monitora

Pri Županijskom sudu u Osijeku ustrojen je Ured za podršku žrtvama i svjedocima. Svjedokinji Dušanki Danilović po dolasku na sud pružena je podrška u za to predviđenoj prostoriji.